

Redeschiderea muzeului din Flămânzi constituie un important act de cultură, un omagiu adus celor peste 11000 de țărani uciși de represiunea burghezo-moșierească. Revine în sarcina Muzeului județean Botoșani să extindă și să adincească munca de cercetare, de stringere a unor obiecte și

documente legate de acest important eveniment din istoria poporului nostru, astfel încât expoziția de bază a muzeului să prezinte și să reflecte în și mai mare măsură mărturii și aspecte locale din lupta țăranilor pentru libertate și o viață mai bună.

Iuliu BUZDUGAN

M U Z E U L S I M U R E Î N T I N E R I T

Muzeul Simu, una din cele mai venerabile și mai notabile instituții culturale bucureștene, și-a redeschis în luna mai ușile, după ce mai bine de un an de zile le ținuse zăvorâte, pentru a se prezenta, reîntinerit și revitalizat, într-o nouă formă expozițională. De această dată, spre deosebire de celelalte trei înfățișări din ultimii zece ani de când ființează în noul local, s-a renunțat la o expunere eclectică și aglomerată a colecției ce cuprinde cu precădere lucrări de artă românească și europeană din pragul secolului al XX-lea, îndeosebi franceză, prezentându-ni-se doar o succintă trecere în revistă a mișcării plastice românești a veacurilor XIX—XX.

Îndeplinirea acestui deziderat a putut fi concretizată, cu certe rezultate, în cea mai mare parte a expoziției întrucât, pe de o parte muzeul posedă câteva opere semnificative ale celor mai iluștri pictori și sculptori care și-au pus amprenta personalității lor în arta țării noastre de la începutul secolului al XIX-lea pînă în prezent, iar, pe de altă parte, sălile mici și intime, este drept cu o lumină foarte nesatisfăcătoare și improprie, au permis prezentarea laolaltă, în medie a doi sau trei artiști, pe bază de afinități picturale între lucrări sau de concepții estetice înrudite.

Prin acest mod de expunere au putut fi înfățișate câteva momente din istoria artei românești moderne și contemporane și scoasă în evidență personalitatea unor artiști foarte valoroși, urmînd ca vizitatorii exigenți sau cei care doresc o panoramă mai cuprinzătoare a artei secolelor XIX—XX să și-o completeze pe îndelete în cadrul Galeriei naționale a Muzeului de artă al R.S.R.

În prima sală, rezervată pictorilor reprezentativi ai primei jumătăți a secolului al XIX-lea, se remarcă două portrete de C. D. Rosenthal, care, datorită formatului lor mic, altădată n-au fost expuse, deși se înscriu printre operele semnificative ale artistului. Atrage atenția îndeosebi *Portret de femeie*; pictura fiind restaurată în 1954, tabloul și-a recăpătat prospețimea și coloritul cald și viu din vremea realizării sale, dezvăluindu-ne un simț dezvoltat al îmbinării culorilor și o tușă energetică și spontană pe care nu le bănuiam la academicul Rosenthal.

Sala a II-a adăpostește câteva lucrări foarte cunoscute din muzeu ale meșterilor N. Grigorescu și I. Andreescu, și ca întotdeauna iese în evidență *Profilul pierdut* de N. Grigorescu, pictură realizată la Paris.

Patru tablouri de foarte bună calitate semnate de Șt. Luchian și două sculpturi de D. Paciurea înfrumusețează sala a III-a. *Flori* de Luchian, achiziție de dată recentă din colecția dr. Porumbaru, constituie punctul de atracție, nu numai

prin ineditul lucrării, dar și prin valoarea ei deosebită.

De asemenea, în sala următoare, dedicată pictorului Gh. Petrașcu, dintre cele 7 tablouri ale „Baciului” reține atenția, prin noutate, ultima lucrare intrată recent în patrimoniul muzeului din colecția dr. Marietta și Ștefan Jianu: *Peisaj din Veneția*, realizat de pictor în orașul dogilor în 1929.

Îngemănarea din sala a VI-a a pinzelor lui Ștefan Dimitrescu, N. Tonitza și Fr. Șirato, pictorii Grupului celor patru, cărora li se alătură o sculptură a celui de-al patrulea component, O. Han, reconstituie parcă, în mic, o prezentare: colectivă a lor, de altădată, din care reținem Fr. Șirato, cu *Natură statică cu casetă roșie*, din 1926, N. Tonitza cu peisajul citadin *Curte de mahala din vechiul București* (1927—1929) și Șt. Dimitrescu cu un alt peisaj, *Curtea morii*.

Mai spațioasă, sala a VII-a este în prima jumătate consacrată prezentării operelor lui Lucian Grigorescu (aspecte din București), ale lui Nicolae Dărăscu (marine) și ale lui Corneliu Mihăiescu (două compoziții alegorice din perioada 1929—1931, cînd oscila între cubism și suprarealism) Cealaltă jumătate este rezervată pinzelor lui Pallady; alături de mai multe nuduri în interior, (*Femeie*, în care i-a pozat modelul preferat între 1940—1942, d-na Zissu, *Nud în fotoliu*, reprezentînd un model parizian, Héléne), se află cunoscutul *Peisaj la Bucium*, intrat în muzeu (1950) dintr-o achiziție de la pictor. Reținem compania a două busturi de Gh. Anghel.

Ultima sală, ce ar trebui să prezinte arta contemporană face o notă aparte, discordantă, întrucît alături de lucrări realizate în ultimii ani de C. Baba, H. Catargi, D. Ghiată, fără nici o legătură stau mai multe tablouri de V. Popescu, realizări ale anilor 1937—1941 (*Arlechin*, *La șosea*, *Natură statică cu oglindă*).

La parter, în patru săli rezervate manifestărilor temporare, s-a inaugurat expoziția *Bucureștii în arta plastică*, unde sînt prezente imagini din existența municipiului de la începutul secolului trecut și pînă în prezent. Menționăm mai multe acuarele cu aspecte pitorești de la mijlocul secolului trecut, semnate de Szathmary, evocatoare imagini citadine ale urbei lui Bucur în pragul secolului al XX-lea, cum ar fi *Piața Romană* de Alpar, *Casă în București* de N. Stoica, dar mai ales fața nouă a capitalei văzută în anii democrației populare de Al. Ciucurencu (*Peisaj din București — Turnul televiziunii*, 1971), Brăduț Covaliu (*Un trecut care dispare*), Gh. Spiridon (*Blocuri*), Paul Gherasim (*Parc*) ș.a.

Petre OPREA